

Járatkésés

PRÓZA - LXVIII. évfolyam, 6. szám, 2024. február 9.

A felszolgáló szúrós pillantásokat vet Gdaliáékra. Már órák óta foglalják a sarokasztalt, és eddig csak kávét fogyasztottak, meg egy gyümölcssalátát. Időnként megjelenik az asztaluknál és ingerült hangszílyal megkérdezi, óhajtanak-e még valamit, hátha észreveszik magukat és elmennek. Gdalia most pont abba az irányba bámul üres tekintettel, de nem látja a kávé gép körül ingerülten matató felszolgálót, nem érzékeli a morajlást, mert gondolkodik. Tűnődve, lassan válaszol:

Én leginkább a kezükre emlékszem. A körmükre. Hogy milyen volt a körmük. Most is pontosan tudom, ki az, aki rágta. Volt az osztályban egy fiú, akinek mindig tintás volt a keze. Egy másiknak meg a kézfejen lévő szemölcsét kezelték valami fura, lila folyadékkal.